

οί συναδελφοί πληρεξούσιοι τῶν Ὀπλαρχηγῶν. Ἐφήσαμεν καὶ τὸν Σισίνην καὶ τοὺς ἐνοικιαστὰς καὶ τὰς προσόδους νὰ κουρεύωνται, καὶ εἰς τὰς 26 Ἰουλίου ἐμβαρκαρίσθημεν νὰ μεταδοῦμεν εἰς Μισολόγγι.

Ἄλλ' οὕτε τοὺς στόλους πλέον παρατηρήσαμεν πόθεν διευθύνοντο. Κατὰ τὰς 29 Ἰουλίου, (ἐξ αἰτίας) ἀπὸ γαλήναις θαλάσσης¹⁾, μόλις ἐφθάσαμεν εἰς τὰ νερὰ τοῦ Βασιλαδίου, καὶ ἄρχισεν ὁ καπνὸς τοῦ βαρουτίου νὰ μᾶς μυρίζῃ καὶ νὰ φαίνεται ὡσάν σύννεφον ἐπάνω εἰς τὴν πόλιν καὶ εἰς τὸν στρατὸν τοῦ Κιουταχῆ.

Ἡ φήμη τῆς διαλύσεως (τοῦ ἀπὸ θαλάσσης ἀποκλεισμοῦ) διεδόθη, καὶ ἀμέσως ἀπὸ τὰ νησιὰ ἔτρεξαν πλοιαρία (795) φορτωμένα ἀπὸ κάθε εἶδος φαγωσίων καὶ ποτῶν, (καθὼς) καὶ ἐν πλῆθος ἐμπόρων.

Ἐμβήκαμεν εἰς τὸ Βασιλάδι· ἐπαρρησιάσθημεν εἰς τὸν φρούραρχον ἐκεῖ, πλὴν στρατιώτας δὲν εἶδα, διότι ἔλειπον μέσα εἰς τὴν χώραν. Δὲν ἐξέτασα τίποτες (ἄλλο), ἀπὸ τὴν χαρὰν (μου).

Ὁ πόλεμος ἐξακολουθοῦσεν ἀκατάπαυστα εἰς τὸ Φρούριον, καὶ καμμίαν στιγμήν διακοπὴ δὲν ἐγίνονταν, διὰ τὴν μανίαν ἀμφοτέρων τῶν μερῶν.

Μετέβην (τέλος) εἰς τὸ Μισολόγγι ἀπὸ Βασιλάδι, καὶ πατήσας εἰς τὸ ἔδαφος (αὐτοῦ), με ἐφάνη ὅτι ἐμβήκα εἰς μίαν πανήγυριν.

Ἐνῶ ἀκαταπαύστως ἐξακολουθοῦσεν ὁ πόλεμος εἰς τοὺς προμαχώνας, πλήθος στρατιωτῶν καὶ πολιτῶν, με ὄλην τὴν ἀδιαφορίαν, ὡσάν νὰ εὐρίσκοντο εἰς πανήγυριν, ἔτρεξαν νὰ μᾶς ἴδου, φέροντες τὰ ὄπλα των μόνον μαζί των²⁾.

Ἐφιλήθημεν με τοὺς γνωρίμους, ἐκλάυσαμεν ὡσάν νὰ ἤλθαμεν ἀπὸ ἄλλον κόσμον, ἀπὸ τὴν χαρὰν (τῆς συναντήσεως).

Μᾶς πῆραν τὸν καθέναν οἱ στρατιώταις μας καὶ μᾶς ὠδήγησαν εἰς τὰ καλύδια τῶν προμαχῶνων, ὅπου ἦσαν τοποθετημένοι οἱ ἀρχηγοί μας.

Προχωρῶντας πρὸς τοὺς προμαχώνας μας, ὅπου ἦτον ὁ Στορνάρης, τὰ βόλια ἐπιπταν ὡσάν χάλαζα, «καὶ τὸ ἐπίπεδον ἦτον σκεπασμένον ἀπὸ αὐτά· αἱ πτωχαὶ καὶ τὰ μικρὰ παιδιὰ τὰ ἐμάζωναν, με κίνδυνον, καὶ τὰ ἔδιδαν εἰς τὴν Ἐπιτροπὴν³⁾». Πλὴν κανέναν ἀπὸ ὅσους ἀπαντοῦσα δὲν ἔδλεπα νὰ σκύπτῃ ἀπὸ τὸν σφυριγμὸν των· μόνον ἐγὼ ἔσκυπτα, διότι θαρροῦσα (ὅτι) ὄλα θὰ με σκοτώσουν (796).

Ἐφθάσα πλέον εἰς τοῦ Στρατηγοῦ μου τὸ καλύδι, τὸ ὁποῖον ἦτον στημένον ὑποκάτω τοῦ προχώματος τοῦ φρουρίου, καὶ ἐπάνω εἰς τὸ νερὸν [στημένον], καθὼς καὶ τῶν λοιπῶν. Ἐναγκαλίσθημεν, ἐφιλήθημεν, καὶ δὲν ἐχորταίναμεν νὰ βλέπωμεθα καὶ νὰ βαστούμεθα ἀπὸ τὰς χεῖρας.

1) Μετάφρ. τοῦ δημοτικοῦ· «ἀπὸ μπονάτσας».

2) Χωρὶς τῆς πέτσινης παλάσκας, ποῦ ἦταν βαρεῖές, γεμάτες φουσέκια, καὶ χωρὶς τὰ διάφορα στολίδια. Αὐτά, τὰ παληκάρια, ἀφοῦ κἄνεν πόλεμο χαρακωμάτων, δὲν τὰ φοροῦσαν, φαίνεται.

3) Ἡ περικοπὴ μέσα στὰ εἰσαγωγικὰ εἶναι με ξένο χέρι καὶ διάφορη μελάνη, γράφισμο ὅμως σύγχρονο με τ' ἄλλο.

